ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K
J M É N E M   R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **F. S., a.s.,** se sídlem N., M. P., zastoupený JUDr. Jitkou Šťastnou, advokátkou se sídlem Prostřední 128, Uherské Hradiště, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,** se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, **za účasti:** I) J. M., II) E.ON Česká republika, s.r.o., se sídlem F. A. Gerstnera 2151/6, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2016, č. j. 30 A 97/2014 - 78,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e   z a m í t á .**

II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Bzenec (dále jen „stavební úřad“) ze dne 2. 7. 2014, č. j. 14/03537/STAV/TOMJ (dále jen „územní rozhodnutí“), bylo rozhodnuto o umístění stavby *„Nové náměstí Moravský Písek na pozemcích parc. č. X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X a X v k. ú. M. P.“*. Podle územního rozhodnutí (str. 2) je stavba členěna na objekty: *„SO 001 Příprava území, SO 101 Komunikace a zpevněné plochy, SO 301 Vodovod a vodní prvky, SO 302 Kanalizace, SO 401 Vedení elektro NN, SO 402 Veřejné osvětlení, SO 403 Vedení slaboproudu, SO 701 Drobné stavby, SO 801 Sadové úpravy, SO 901 Městský mobiliář“*. Žadatelem o územní rozhodnutí byla obec Moravský Písek.

[2] Proti územnímu rozhodnutí podal žalobce (dále jen „stěžovatel“), který byl účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) zákona č. 183/2006 o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v relevantním znění (dále jen „stavební zákon“),

odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 10. 2014, č. j. JMK 97497/2014, územní rozhodnutí v části změnil tak, že „*text výroku SO 901 Městský mobiliář, uvedený na straně druhé napadeného rozhodnutí odstavec třetí a na straně čtvrté napadeného rozhodnutí odstavec prvý a druhý se bez náhrady vypouští*“. Ve zbytku žalovaný napadené územní rozhodnutí potvrdil a odvolání stěžovatele zamítl.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojil stěžovatel žalobou podanou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 21. 11. 2016, č. j. 30 A 97/2014 - 78, jako nedůvodnou zamítl. Krajský soud konstatoval, že stěžejní námitka stěžovatele směřovala proti tomu, jak byla v rámci územního řízení vyznačena situace dopravního značení (výkres č. X dokumentace pro vydání územního rozhodnutí). Stěžovatel se totiž domníval, že umísťovaná stavba znemožňuje stávající příjezd vozidel nad 3,5 t do jeho areálu sousedícího s předmětnou stavbou. Krajský soud konstatoval, že v posuzovaném případě se jedná o územní řízení o umístění stavby, nikoliv o vymezení dopravního značení, které se stanoví opatřením obecné povahy v samostatném řízení podle zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v relevantním znění (dále jen „zákon o silničním provozu“). Krajský soud proto v rámci přezkumu územního rozhodnutí toliko posuzoval, zda z technického hlediska není znemožněn příjezd vozidel nad 3,5 t do areálu stěžovatele. Dospěl k závěru, že umístění stavby příjezd nákladních vozidel do areálu stěžovatele umožňuje. Dále krajský soud neshledal důvodnou námitku stěžovatele, že mu byla stanovena nepřiměřeně krátká lhůta 5 dnů k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí v odvolacím řízení, čímž bylo zasaženo do jeho práv. K namítaným rozporům mezi výkresy dokumentace pro vydání územního rozhodnutí konstatoval, že by mezi nimi neměly být rozpory; z relevantních podkladů a výrokové části územního rozhodnutí je zřejmé, že předmětná stavba nebude umísťována na pozemku p. č. X ve vlastnictví stěžovatele. Závěrem poznamenal, že řízení o umístění stavby je koncipováno jako návrhové a stěžovatel v něm vystupoval v roli účastníka řízení; měl tak právo podat námitky, a nikoliv návrhy či žádosti, jak tvrdil. Stavební úřad a žalovaný posoudili jeho námitky v souladu se zákonem a v rámci rozhodnutí se s nimi v dostatečném rozsahu vypořádali.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení

[4] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatel uvedl, že v námitce, kterou považoval krajský soud za stěžejní, vůbec nebrojil proti tomu, jak byla v rámci územního řízení vyznačena situace dopravního značení (č. výkresu X dokumentace pro vydání územního rozhodnutí), ale proti tomu, že na základě předložených podkladů bylo územním rozhodnutím povoleno umístění stavby za podmínek, které znamenají negativní změnu stávajících dopravních poměrů v území (s důsledkem, že byl znemožněn stávající příjezd těžkými nákladními vozidly nad 3,5 t a kamionovou dopravou do výrobního areálu stěžovatele, čímž došlo k přímému poškození jeho již existujících práv). V žalobě tedy nešlo o povolení dopravního značení, ale o posouzení zákonnosti územního řízení (a jeho podkladů), ve kterém byl záměr řešen,

včetně výkresu budoucího řešení dopravního značení umisťované dopravní stavby. Krajský soud zaměřil svou argumentaci v napadeném rozsudku na to, že dopravní značení je předmětem odlišných a samostatných řízení (řízení o umístění stavby dopravního značení a o vydání opatření obecné povahy). Posuzoval tak něco zcela jiného, než bylo stěžovatelem namítáno. Pokud byl jedním z podkladů územního řízení výkres č. X dokumentace pro vydání územního rozhodnutí s řešením budoucího dopravního značení dané dopravní stavby, jedná se o jednu ze závazných podmínek umístění projednávané stavby. Uvedený výkres nebyl nikým po celou dobu označen jako nadbytečný podklad, ale naopak byl jedním z důležitých podkladů v územním řízení. Krajský soud se tak nijak nezabýval námitkou týkající se dopadů předloženého řešení záměru umístění dopravní stavby (a předložené dokumentace pro vydání územního rozhodnutí včetně výkresu č. X) do práv stěžovatele. Je možné spravedlivě předpokládat, že dopravní značení bude v budoucnu odsouhlaseno právě tak, jak bylo projednáno v tomto územním řízení o umístění výše uvedené stavby. Podle stěžovatele krajský soud pochybil, pokud předjímal případný následný odlišný přístup k řešení věci v samostatném řízení týkajícím se dopravního značení (o opatření obecné povahy); uvedené je v rozporu s § 75 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud přihlížel až k dodatečně zpracovaným podkladům a vyjádření žalovaného k žalobě ze dne 26. 8. 2015. V územním řízení vůbec nebyla samostatně řešena otázka, zda z technického hlediska není znemožněn příjezd vozidel nad 3,5 t do areálu stěžovatele, což posuzoval krajský soud v řízení o žalobě; přitom dle dokumentace pro vydání územního rozhodnutí byla stavba navržena s vyloučením dopravní obslužnosti a průjezdu vozidel nad 3,5 t. Argument krajského soudu, že z technického hlediska není průjezd kamionů do areálu stěžovatele vyloučen, považuje stěžovatel za irelevantní a nepodložený.

[6] Stěžovatel dále uvedl, že krajský soud se vůbec nezabýval jeho argumenty uplatněnými v replice, že dopravní značení umísťované stavby pozemní komunikace je nedílnou součástí požadavků na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, a proto musí být jeho posuzování součástí územního řízení ve smyslu § 90 odst. 1 písm. d) stavebního zákona.

[7] Stěžovatel nesouhlasí rovněž s názorem krajského soudu, podle kterého je sice lhůta pěti dnů poskytnutá v odvolacím řízení k seznámení se s novými podklady pro vydání rozhodnutí nedostatečná, ale že nemožnost seznámit se s novými podklady neměla dopad do práv stěžovatele. Nelze spekulovat o tom, zda neseznámení se s předmětnými podklady mohlo mít podstatný dopad do práv stěžovatele či nikoliv. Právo na vyslovení názoru nelze účastníkovi řízení odejmout. Pokud krajský soud dospěl k závěru, že lhůta nebyla dostatečná, nemohl zároveň vyslovit, že to nemohlo mít dopad do práv stěžovatele.

[8] Podle stěžovatele krajský soud nemohl v případě prokazatelně existujících rozporů podkladů rozhodnutí stanovit, že tyto rozpory nebyly na závadu (resp. neměly vliv na napadené rozhodnutí), pokud tyto rozpory stěžovatel v územním řízení včas a řádně namítal, což však bylo správními orgány ignorováno. Na základě rozporných podkladů nelze záměr řádně posoudit ve smyslu § 90 stavebního zákona.

[9] Stěžovatel nesouhlasí také s názorem krajského soudu, že měl postavení účastníka řízení, který mohl dle § 89 stavebního zákona podávat v územním řízení námitky a

připomínky, nikoliv však návrhy. Ust. § 89 stavebního zákona nevylučuje souběžné právo účastníka podávat v územním řízení také návrhy podle § 36 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Neexistuje žádná zákonná překážka bránící účastníkovi územního řízení, aby v rámci námitek a připomínek podal návrhy žadateli o územní rozhodnutí na změnu jeho návrhu. Rovněž neexistuje žádný zákonný důvod, proč by měl stavební úřad takovou námitku či připomínku ignorovat a neprojednat ji v řízení s navrhovatelem. Správní řízení má sloužit k řádnému uplatnění a projednání práv a návrhů všech účastníků. Pokud to není umožněno, dochází ke krácení práv účastníků, jako v nyní projednávané věci v případě stěžovatele.

[10] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[11] Žalovaný ani osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[13] Nejvyšší správní soud poté přezkoumal rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů a zkoumal při tom, zda rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Podstatou první části kasačních námitek je, že stěžovatel nesouhlasí s vymezením dopravního řešení situace příjezdu do jeho provozovny v ulici N., M. P., v územním řízení. Stěžovatel se vícero způsoby od počátku územního řízení snaží docílit toho, aby bylo dopravní řešení v této věci shledáno nesprávným; za stěžejní dokument považuje výkres č. X dokumentace pro vydání územního rozhodnutí. S těmito argumenty se ovšem vypořádaly správní orgány a krajský soud již v předcházejících řízeních. Nejvyšší správní soud se přitom s jejich posouzením ztotožňuje, což blíže zdůvodňuje dále.

[16] V žalobě stěžovatel konkrétně namítal, že územní rozhodnutí znamená změnu dopravních poměrů v území spočívající ve znemožnění příjezdu nákladních vozidel nad 3,5 t a kamionové dopravy do jeho výrobního areálu, což má být způsobeno změnou dopravního značení - přemístěním dopravní značky (zóna 30 km/h a zákaz vjezdu vozidel nad 3,5 t) z původního umístění do nové polohy. Stěžovatel v žalobě dále uvedl, že vozidla nedokážou *„projet bezpečným způsobem odsouhlaseným všemi dotčenými orgány“*. Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud se žalobními námitkami zabýval v rozsahu a z hledisek, jak byly předestřeny stěžovatelem v řízení před krajským soudem. Součástí logické a vnitřně konzistentní argumentace krajského soudu bylo rovněž pojednání o tom, že závazné vymezení dopravního značení je předmětem jiného než předmětného územního

řízení. Není tedy pravdou, že krajský soud posuzoval něco zcela jiného, než bylo stěžovatelem namítáno, zabýval-li se odlišením územního řízení a stanovením dopravního značení (resp. úpravou provozu na pozemních komunikacích), jež se provádí opatřením obecné povahy podle zákona o silničním provozu. Krajský soud toliko reagoval na podstatu žalobních námitek.

[17] Nejvyšší správní soud rovněž nemůže přisvědčit názoru stěžovatele, že dopravní značení, jak je uvedeno ve výkresu č. X dokumentace pro vydání územního rozhodnutí, je závaznou podmínkou umístění projednávané stavby; takový závěr nemá oporu v napadených rozhodnutích ani ve správním spise. Pouhá skutečnost, že součástí dokumentace pro vydání územního rozhodnutí (kterou obec M. P. doložila k žádosti o územní rozhodnutí) byl výkres obsahující návrh dopravního značení, sama o sobě neznamená, že se jedná o závazné a jediné možné dopravní řešení v dané lokalitě. Podstatou územního řízení je především ověření, zda jsou splněny veškeré podmínky a doloženy veškeré nezbytné podklady pro to, aby mohlo být vydáno územní rozhodnutí na stavbu, jež je předmětem žádosti (srov. zejm. § 86 a § 90 stavebního zákona). Ze žádné právní normy neplyne povinnost stavebního úřadu výslovně označit, zda je některý z podkladů pro předmětné řízení nadbytečný. Stejně tak *a priori* není pochybením, pokud žadatel o územní rozhodnutí předloží dokumentaci pro vydání územního rozhodnutí, ve které jsou podklady, jež nejsou pro svou nadbytečnost v řízení relevantní. Žadatel totiž při zadávání požadavků na zpracování dokumentace pro vydání územního rozhodnutí obvykle nepřemýšlí pouze nad dílčími kroky a správními řízeními, které bude povinen absolvovat, ale svůj záměr vnímá jako celek. Proto se dokumentace v územním řízení, jež zásadně předchází stavebnímu řízení a dalším postupům správních orgánů, může v některých případech jevit obsáhlejší, než by bylo nezbytně nutné. Uvedená situace tedy nemusí být projevem nezákonnosti či snahy o *„ověření a zajištění si podkladů pro jiná řízení“*, jak se snaží dovozovat stěžovatel. Naopak se může jednat o důsledek praktického a ekonomického postupu odrážejícího realizaci celkového záměru.

[18] Dále je třeba poznamenat, že správní orgány jsou v rámci řízení a jejich postupů vázány příslušnými právními předpisy a mohou činit pouze to, co jim zákon umožňuje. Podklady pro vydání jejich rozhodnutí či opatření jsou pro ně závazné pouze tehdy, stanoví-li tak zákon, jinak hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (srov. § 50 odst. 4 správního řádu). Rovněž z uvedeného důvodu nelze přisvědčit obavám stěžovatele, že pokud bylo vydáno předmětné územní rozhodnutí mj. na podkladě výkresu č. X dokumentace pro vydání územního rozhodnutí, pak je dopravní značení v něm uvedené bez dalšího závazné a v budoucnu bude odsouhlaseno právě tak, jak je zaznamenáno ve výkresu. Stavební úřad rozhodoval „pouze“ o umístění stavby *„Nové náměstí M. P.“* v rozsahu výše uvedených stavebních objektů a není pravdou, že by stavební úřad věcně *„projednal dopravní značení“* a závazně jej stanovil, jak stěžovatel namítal v kasační stížnosti.

[19] Jak správně konstatoval již krajský soud (v podrobnostech viz str. 6 až 9 napadeného rozsudku), zřejmým důvodem, proč stěžovatel napadá výkres č. X dokumentace pro vydání územního rozhodnutí, je nesouhlas se stanovením dopravního

značení, jež se však vydává formou opatření obecné povahy ve smyslu § 76 a § 77 zákona o silničním provozu. Územní řízení o umístění předmětné stavby a vydání opatření obecné povahy stanovící dopravní značení (příp. umístění dopravního značení a souvisejících konstrukcí v územním řízení) jsou předmětem zcela odlišných samostatných řízení s vlastním předmětem a odlišným okruhem účastníků, resp. osob oprávněných podat námitky. Právě uvedené tedy rovněž potvrzuje závěr, že pokud je v územním řízení doložen výkres obsahující návrh dopravního značení v předmětné lokalitě, neznamená to, že vydání územního rozhodnutí zavazuje správní orgány v jiných řízeních a postupech (zde zejm. v řízení o vydání opatření obecné povahy podle § 76 a § 77 zákona o silničním provozu) k tomu, aby bylo zvoleno pouze takto „navržené“ dopravní značení. Účastníci takového jiného řízení nemohou být dotčeni na svých právech podávat připomínky či námitky týkající se dopravního značení z důvodu, že řízení o vydání opatření obecné povahy předcházelo územní (a popř. stavební) řízení, z něhož plynou určité obecné skutečnosti, které se navazujícího řízení mohou týkat. Ostatně již podle právní věty rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2014, č. j. 5 Aos 4/2013 – 57 (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), platí, že „[v]*ydání rozhodnutí o povolení stavby – cyklostezky (§ 1 odst. 2 stavebního zákona z roku 2006) a vydání opatření obecné povahy - umístění dopravního značení (§ 171 a násl. správního řádu z roku 2004; § 77 a násl. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích) jsou výsledkem zcela odlišných samostatných řízení, v daném případě po sobě jdoucích, s vlastním předmětem řízení a i odlišným okruhem účastníků, resp. osob oprávněných podat námitky; přestože stavební řízení předchází řízení o opatření obecné povahy a stanovuje určité obecné skutečnosti, které se navazujícího řízení budou týkat (v pravomocném stavebním povolení je stavba výslovně označena jako cyklostezka a v popisu stavby se mj. uvádí: „V rámci stavby ?...? bude provedeno svislé dopravní značení na cyklistické stezce a na silnici II/177 v místě křížení s cyklistickou stezkou.“), řízení o opatření obecné povahy musí být vedeno v intencích zákona při zachování veškerých práv dotčených osob, tedy i přípustnosti a vypořádání se s podanými námitkami účastníků - zde vlastníka dotčeného pozemku (§ 172 odst. 4 správního řádu z roku 2006), byť tyto nebyly uplatněny již ve stavebním řízení.*“ Uvedené závěry platí také ve vztahu územního řízení a řízení o vydání opatření obecné povahy; není tedy na místě argument stěžovatele, že je třeba zrušit napadené rozhodnutí a v územním řízení „odstranit“ dle tvrzení stěžovatele nesprávný výkres č. X, který je součástí dokumentace pro vydání územního rozhodnutí.

[20] Podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze přisvědčit ani námitce stěžovatele, podle níž se krajský soud vůbec nezabýval tím, že dopravní značení umísťované stavby pozemní komunikace je nedílnou součástí požadavků na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu ve smyslu § 90 odst. 1 písm. d) stavebního zákona, se kterými musí být záměr posuzovaný v územním řízení v souladu. Podle § 2 odst. 1 písm. k) bod 1. a 2. stavebního zákona jsou veřejnou infrastrukturou pozemky, stavby či zařízení, přičemž dopravní infrastrukturou jsou například stavby pozemních komunikací, drah, vodních cest, letišť a s nimi souvisejících zařízení; technickou infrastrukturou jsou vedení a stavby a s nimi provozně související zařízení technického vybavení (ustanovení obsahuje příkladmý výčet, kam dopravní značení upravující vjezd nákladních vozidel nad 3,5 t nespadá). Podle § 88 stavebního zákona stavební úřad územní řízení přeruší, kromě důvodů uvedených ve správním řádu, také v případě, že záměr klade takové požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, že jej nelze bez vybudování příslušných nových staveb a

zařízení nebo úpravy stávajících realizovat, a zároveň vyzve žadatele k předložení plánovací smlouvy, pokud se záměr dotýká veřejné dopravní a technické infrastruktury ve vlastnictví obce, nebo smlouvy s příslušnými vlastníky veřejné dopravní a technické infrastruktury, a stanoví mu k tomu přiměřenou lhůtu. Pokud žadatel nepředloží požadované smlouvy ve stanovené lhůtě, stavební úřad územní řízení zastaví. V dané věci je podstatné, že posuzuje-li stavební úřad v územním řízení soulad záměru s § 90 odst. 1 písm. d) stavebního zákona, činí tak v rozsahu záměru - stavby, jež je vymezena v žádosti o územní rozhodnutí. Rovněž je třeba vycházet z § 89 odst. 4 věty druhé stavebního zákona, podle které může osoba, která je účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) a b) stavebního zákona (v tomto případě je uvedenou osobou stěžovatel), uplatňovat námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým je její právo přímo dotčeno.

[21] V rámci námitek stěžovatele byl tedy stavební úřad povinen posoudit vyřešení dopravní a technické infrastruktury pro umísťovanou stavbu z toho hlediska, zda je umožněn příjezd nákladní a kamionové dopravy k pozemkům, na nichž se nachází výrobní areál stěžovatele. Ani v rámci posouzení souladu s požadavky § 90 odst. 1 písm. d) stavebního zákona však stavební úřad nebyl povinen a ani nemohl stanovit dopravní značení v dané lokalitě (z důvodů, které zdejší soud popsal výše). V tomto ohledu se námitkou stěžovatele zabýval také krajský soud na str. 9 napadeného rozsudku, kde provedl podrobné posouzení, na jehož základě dospěl k závěru, že z technického hlediska není znemožněn příjezd vozidel nad 3,5 t do areálu stěžovatele. Za tímto účelem provedl u jednání dne 21. 11. 2016 stěžovatelem navrhované důkazy odborným vyjádřením a situací dopravního značení zpracované v navazujícím stavebním řízení, z nichž nevyplynulo, že by průjezd předmětnou zatáčkou v ul. Nádražní byl pro nákladní automobil (tahač s návěsem nebo valník) vyloučen. Krajský soud možnost příjezdu nákladních vozidel do areálu stěžovatele ověřil rovněž z výkresu č. X dokumentace pro vydání územního rozhodnutí, jenž je součástí správního spisu. Krajský soud také přiléhavě poukázal na skutečnost, že zákon o silničním provozu nevylučuje, aby u použitého typu komunikace (na rozdíl např. od dálnice) bylo umožněno vjet do protisměru (tedy aby si nákladní vozidlo mohlo tzv. nadjet v zatáčce do protisměru, což lze v zastavěných lokalitách s užšími pozemními komunikacemi považovat za tolerovatelný jev, jenž sám o sobě není v rozporu s právními předpisy).

[22] S ohledem na vše výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud žalobní námitky týkající se dopravního řešení situace příjezdu do areálu stěžovatele přezkoumal dostatečným způsobem, nijak z jejich mezí nevybočil a ani je neopomenul, přičemž jeho posouzení je podle zdejšího soudu v souladu s příslušnými právními předpisy. Nejvyšší správní soud ani neshledal, že by krajský soud porušil § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož je povinen vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Kasační námitky stěžovatele vznesené v uvedeném ohledu nejsou důvodné.

[23] Dále stěžovatel namítl, že nesouhlasí s názorem krajského soudu, podle kterého je sice lhůta pěti dnů poskytnutá v odvolacím řízení k seznámení se s novými podklady pro vydání rozhodnutí nedostatečná, ale že nemožnost seznámit se s novými podklady neměla dopad do práv stěžovatele. Nejvyšší správní soud z obsahu odvolacího správního spisu

zjistil, že jeho součástí je sdělení - uvědomění účastníků řízení o možnosti vyjádřit se k doplněným podkladům rozhodnutí ze dne 18. 9. 2014, č. j. JMK 108047/2014, v němž žalovaný účastníky včetně stěžovatele informuje, že podkladem dokumentace pro vydání územního rozhodnutí objektu SO 101 Komunikace a zpevněné plochy byla Situace - průjezd velkorozměrného vozidla s vyznačením vlečné křivky kamionu s přívěsem v zatáčce do ulice Nádražní, tj. k areálu stěžovatele (výkres č. X), která však nebyla součástí předložené dokumentace a spisu z prvoinstančního řízení. Žalovaný si ji proto vyžádal a obdržel ji dne 17. 9. 2014. V předmětném sdělení žalovaný dále konstatoval, že s předložené situace je zřejmé, že zatáčka z místní komunikace do ulice Nádražní je projektována na průjezd kamionu s přívěsem. Žalovaný uvědomil účastníky o doplnění dokumentace pro vydání územního rozhodnutí a stanovil jim lhůtu k vyjádření se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu v délce 5 dnů od doručení sdělení. Sdělení bylo stěžovateli doručeno do datové schránky dne 22. 9. 2014. Dne 23. 9. 2014 stěžovatel zaslal žalovanému vyjádření, v němž uvedl, že v dané lhůtě není schopen dostavit se do Brna k seznámení se s podklady ani o věci jakkoliv jednat. Dále konstatoval, že věc je jednoznačná a neměnná s tím, že není podstatné, zda kamion zatáčkou projede či nikoliv, ale zda bylo komplexní řešení dopravní situace projednáno v územním řízení před stavebním úřadem. Trval na svém názoru, že navrhovaným dopravním značením není umožněn vjezd vozidel nad 3,5 t do předmětné zatáčky u areálu stěžovatele. Skutečnost, zda oblouky zatáčky umožňují průjezd kamionů, stěžovatel výslovně označil za irelevantní. Proto trval na svých námitkách a navrhoval zrušení územního rozhodnutí. Žalovaný následně dne 17. 10. 2014 vydal napadené rozhodnutí. S ohledem na uvedené okolnosti Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem krajského soudu, podle něhož je z podání stěžovatele zřejmé, co považoval za sporné a podstatné a co bylo důvodem jeho námitek (tj. nesouhlas s dopravním značením uvedeným na výkresu č. X dokumentace pro vydání územního rozhodnutí). Přestože si lze jistě představit lhůtu pro seznámení se s podklady rozhodnutí delší (tím spíše, pokud stěžovatel uvedl, že ji považuje za příliš krátkou), nelze odhlédnout od skutečnosti, že svůj názor v podání ze dne 23. 9. 2014 stěžovatel sdělil. Výslovně přitom uvedl, že možnost průjezdu kamionu zatáčkou, jež byla výkresem č. X prokazována, považuje za irelevantní. Podstatou námitek stěžovatele bylo, že dle navrženého dopravního značení není umožněn vjezd vozidel nad 3,5 t do předmětné zatáčky. Závěr krajského soudu, podle kterého za daných okolností nevyplynulo, že by nemožnost seznámit se s podkladem - výkresem č. X dokumentace pro vydání územního rozhodnutí v odvolacím řízení měla dopad do práv stěžovatele, je podle Nejvyššího správního soudu logický a správný. Ani tuto námitku tedy zdejší soud neshledal důvodnou.

[24] Stěžovatel dále namítl nesprávnost závěru krajského soudu, podle něhož existují rozpory v podkladech pro vydání rozhodnutí, které však nemohly mít vliv na zákonnost napadeného územního rozhodnutí. Nejvyšší správní soud předně uvádí, že není pravdou, že by krajský soud konstatoval rozpory mezi podklady rozhodnutí. Krajský soud pouze se stěžovatelem *„v obecné rovině souhlasil, že by mezi jednotlivými částmi projektové dokumentace neměly být rozpory“*. Z napadeného rozsudku ovšem neplyne, že by krajský soud dal stěžovateli za pravdu v tom, že by v podkladech určité rozpory existovaly. Nejvyšší správní soud rovněž poukazuje na to, že skutečná podstata námitky uplatněné před stavebním úřadem byla jiná. Stěžovatel totiž namítal, že nově navržený příjezd *„je navíc v PD zakreslen a řešen mimo jiné přes náš pozemek parc. č. X, který nebyl účelově vůbec*

uveden jako jeden z pozemků dané stavby, což neodpovídá pravdě ani výkresové části řešení umístění dané stavby. Namítáme, že k umístění takové stavby na tomto našem pozemku jsme nedali žádný souhlas a takové umístění a řešení stavby bez něj proto nelze v souladu se zákonem vůbec povolit." Právě na uvedené reagovaly správní orgány a krajský soud tím, že popsaly, které výkresy jsou směrodatné a jaké vymezení pozemků, na nichž se umísťovaná stavba nachází, je závazné (pro úplnost k omezení možnosti rozšiřovat námitky v odvolacím řízení a k zásadě koncentrace srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 2. 7. 2002, č. j. 5 A 156/2000 - 25). Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, podle kterého „*výkres - situace dopravního značení* [tj. výkres č. X dokumentace pro vydání územního rozhodnutí] *není z hlediska pozemků, na nichž bude stavba umísťována, směrodatný a rovněž ani neobsahuje parcelní čísla jednotlivých pozemků. Situace D 2.1 se týkala přeložky sítí NN a byla součástí podrobného řešení této přeložky* [neřeší tedy nový příjezd do areálu stěžovatele]. *Soud k věci rovněž uvádí, že stavební úřad ověřuje žadateli situační výkresy na podkladě katastrální mapy. V posuzovaném případě se jedná o výkresy označené C.3.1, C.3.2* [na kterém rovněž nejsou parcelní čísla pozemků]*, C4. Zásadní je i vymezení pozemků ve výrokové části rozhodnutí stavebního úřadu.*" Z podkladů pro vydání rozhodnutí a výroku územního rozhodnutí neplyne, že by část umísťované stavby v podobě komunikace - nového příjezdu do areálu stěžovatele byla umístěna na pozemku p. č. X, který je ve vlastnictví stěžovatele. Vzhledem k uvedenému neshledal Nejvyšší správní soud ani tuto kasační námitku důvodnou.

[25] Konečně stěžovatel namítl, že § 89 stavebního zákona nevylučuje souběžné právo účastníka podávat v územním řízení také návrhy podle § 36 správního řádu, například v podobě návrhu žadateli o územní rozhodnutí na změnu jeho návrhu, který stěžovatel učinil a stavební úřad jej ignoroval. Uvedený názor stěžovatele Nejvyšší správní soud nesdílí. Lze opětovně shrnout, že v dané věci probíhalo územní řízení na základě žádosti obce M. P. (§ 84 a násl. stavebního zákona). Řízení o umístění stavby je koncipováno jako návrhové, přičemž předmět řízení je určen především žádostí o územní rozhodnutí a v ní vymezeným stavebním záměrem. Stěžovatel byl účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. Práva účastníků územního řízení jsou vymezena zejm. v § 89 odst. 4 stavebního zákona, podle kterého osoba, která je účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) a b), může uplatňovat námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým je její právo přímo dotčeno. Podle odst. 6 citovaného ustanovení námitku, o které nedošlo k dohodě mezi účastníky řízení, stavební úřad posoudí na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. Nedošlo-li k dohodě o námitce občanskoprávní povahy, stavební úřad si o ní učiní úsudek a rozhodne ve věci; to neplatí v případě námitek týkajících se existence nebo rozsahu vlastnických nebo jiných věcných práv. Podle § 192 odst. 1 stavebního zákona se na postupy a řízení podle stavebního zákona použijí ustanovení správního řádu, pokud stavební zákon nestanoví jinak. Podle § 36 odst. 1 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, jsou účastníci oprávněni navrhovat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí; správní orgán může usnesením prohlásit, dokdy mohou účastníci činit své návrhy. Nejvyšší správní soud se podrobně zabýval veškerými podáními a přípisy stěžovatele v řízení u stavebního úřadu a následně v odvolacím řízení u žalovaného. Ve shodě s krajským soudem dospěl k závěru, že správní orgány se veškerými argumenty (ať

již jsou nazvány jako námitky, připomínky či návrhy) zabývaly, žádný z nich neopomenuly a nepostupovaly v rozporu s příslušnými ustanoveními stavebního zákona a správního řádu. Pouhá skutečnost, že stěžovatel nesouhlasí s názorem správních orgánů a výsledkem územního řízení, nemůže bez dalšího vést k závěru o pochybení správních orgánů. Ani poslední kasační námitku tak zdejší soud neshledal důvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Ze všech uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[27] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti; z obsahu spisu však plyne, že mu v tomto řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil, popř. jim soud může na návrh z důvodů zvláštního zřetele přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoby zúčastněné na řízení neučinily žádné úkony a ani neplnily žádné povinnosti, které by jim soud uložil, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 14. prosince 2017

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu